

Sygn. akt I C 2890/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Katarzyna Pilch

Protokolant : staż. A. M.

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2015 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko (...) z siedzibą w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) z siedzibą w S. na rzecz powoda J. K. kwotę 13.832,18 zł (trzydzieści tysięcy osiemset trzydzieści dwa złote osiemnaście groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 06 września 2013 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) z siedzibą w S. na rzecz powoda J. K. kwotę 692 zł (sześćset dziewięćdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów sądowych oraz kwotę 2.417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) z siedzibą w S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku kwotę 900,60 zł (dziewięćset złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

SSR Katarzyna Pilch

Sygn. akt I C 2890/13

UZASADNIENIE

Powód J. K., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł przeciwko pozwanemu (...) z siedzibą w S. pozew o zapłatę kwoty 13.832,18 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał m.in., że w dniu 02 października 2012 r. powód poruszał się po ulicach (...) należącym do niego samochodem marki T. (...) o nr rej. (...). Następnie, zatrzymał się na czerwonym świetle na skrzyżowaniu ulic (...). Za powodem w odpowiedniej odległości zatrzymał się kolejny pojazd marki F. (...) o nr rej. (...) prowadzony przez G. Kantora. Po chwili pojazd marki F. (...) został uderzony w tył przez nadjeżdżający samochód marki O. (...) o nr rej. (...), prowadzony przez M. Z., w wyniku czego pojazd F. (...) uderzył przodem w tył pojazdu powoda. W wyniku kolizji uszkodzeniu uległ pojazd powoda oraz znajdujący się w bagażniku laptop marki H. (...) należący do powoda. Sprawca kolizji M. Z. w chwili zdarzenia posiadał Polisę (...) nr (...) ubezpieczyciela – pozwanego. Powód w dniu 04 października 2012 r. zgłosił u pozwanego szkodę celem jej likwidacji w ramach polisy OC sprawcy. W dniu 05 października 2012 r. rzeczoznawca działający na zlecenie pozwanego sporządził protokół szkody w pojeździe powoda, po czym w

dniu 09 października 2012 r. przedstawił powodowi wycenę szkody wraz z kalkulacją naprawy. Powód nie zgłosił żadnych zastrzeżeń. Zgodnie z przedstawioną przez pozwanego kalkulacją wartość rynkowa brutto uszkodzonego pojazdu powoda wyniosła 7.000,00 zł, natomiast wartość rynkowa pojazdu nieuszkodzonego przy uwzględnieniu jego wieku została ustalona na 18.400 zł. Różnica wyniosła więc 11.400 zł co odzwierciedla realną wartość szkody. Powód wskazał również, iż w wyniku zdarzenia z dnia 02 października 2012 r. zniszczeniu uległ laptop powoda, w związku z czym powód zlecił przeprowadzenie ekspertyzy w sprawie oceny technicznej oraz kosztów naprawy laptopa. Stwierdzono liczne uszkodzenia, których usunięcie wyceniono na kwotę 1.000 zł. Koszt ekspertyzy wyniósł 50 zł. W piśmie z dnia 20 grudnia 2012 r. pozwany odmówił przyjęcia odpowiedzialności za zgłoszoną przez powoda szkodę odmawiając wypłaty odszkodowania z polisy OC posiadacza pojazdu O. (...). W uzasadnieniu swojego stanowiska powód przytoczył twierdzenia, jakoby w pierwszej kolejności doszło do kolizji między pojazdem powoda a pojazdem marki F. (...) kierowanego przez drugiego z poszkodowanych – G. Kantora. Pozwany za spowodowanie kolizji przypisał odpowiedzialność kierowcy pojazdu marki F. (...). Powód odwołał się od powyższej decyzji, jednakże pozwany podtrzymał swoje stanowisko. W odpowiedzi powód wezwał pozwanego do zapłaty odszkodowania zakreślając mu termin do 22 lipca 2013 r. Pozwany nie uiszczył żądanej kwoty.

(pozew : k. 2 – 9 oraz pismo powoda z dnia 30 marca 2015 r. – k. 210 – 211)

W dniu 13 września 2013 r. Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

(nakaz zapłaty : k. 52)

Pozwany w ustawowym terminie wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany wskazał, że nie kwestionuje, iż została zawarta umowa obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z właścicielem pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...). Pozwany nie kwestionował również tego, że w dniu 02 października 2012 r. doszło do kolizji wskazywanej przez powoda w pozwie. Pozwany zakwestionował natomiast to, że uszkodzenia należącego do powoda pojazdu marki T. (...) o nr rej. (...) powstały w okolicznościach wskazanych w zgłoszeniu szkody oraz to, że sprawcą kolizji był kierujący samochodem O. (...) o nr rej. (...). Przeprowadzona przez pozwanego analiza korelacji uszkodzeń samochodów biorących udział w kolizji do której wykorzystano dokumentację fotograficzną wykonaną podczas oględzin samochodów, a także graficzne przedstawienie sylwetek pojazdów oraz ich wzajemne położenie w czasie zdarzenia wykazała – jak wskazał dalej pozwany – że do uszkodzeń samochodów doszło w innych okolicznościach niż deklarowane przez uczestników kolizji. Zdaniem pozwanego, sprawcą kolizji w dniu 02 października 2012 r. był kierujący samochodem marki F. (...). Ustalone przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego okoliczności wskazują bowiem, że jako pierwszy uderzył centralnie w tył samochodu T. (...) kierujący samochodem F. (...), a następnie na tył pojazdu F. (...) najechał kierujący samochodem O. (...), po czym pojazd F. (...) został odrzucony do przodu i powtórnie uderzył swoim narożnikiem w tył T.. Powyższe okoliczności – zdaniem pozwanego – wskazują, że sprawą kolizji w dniu 02 października 2012 r. był kierujący samochodem marki F. (...) i w związku z tym pozwany nie ponosi odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pojazdu O. (...) nr rej. (...), a roszczenia powoda są bezzasadne.

(sprzeciw od nakazu zapłaty : 56 – 62)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 02 października 2012 r. powód J. K. kierując należącym do niego samochodem osobowym marki T. (...) o nr rej. (...), na skrzyżowaniu ulic (...) w G., zatrzymał się na czerwonym świetle. Za powodem, w odpowiedniej odległości, zatrzymał się kolejny pojazd marki F. (...) o nr rej. (...) prowadzony przez G. Kantora. Po chwili, pojazd marki F. (...) został uderzony w tył przez nadjeżdżający samochód marki O. (...) o nr rej. (...) kierowany przez M. Z., w wyniku czego pojazd marki F. (...) uderzył w tył pojazdu powoda. Za spowodowanie na drodze takiej kolizji wyłączną winę ponosił

kierujący samochodem marki O. (...), który nie zachował należytej ostrożności, nie dostosował prędkości do warunków ruchu i który został za to ukarany mandatem karnym.

Dowód : - zaświadczenie z dnia 03 stycznia 2013 r. – k. 19,

- zeznania świadka G. Kantora – k. 140 – 141,

- zeznania świadka M. Z. – k. 141 – 142

- zeznania powoda J. K. – zapis audio – video – k. 367 oraz k. 366 protokołu skróconego w zw. z k. 116 – 117,

- opinia biegłego sądowego J. Z. – k. 190 – 202.

W chwili zdarzenia pojazd kierowany przez M. Z. ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym (...) z siedzibą w S. prowadzącym działalność w Polsce poprzez swój oddział z siedzibą w W..

O koliczność bezsporna.

W dniu 04 października 2012 r. powód zgłosił szkodę pozwanemu, jako ubezpieczycielowi odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody i tego samego dnia szkoda została przyjęta.

Dowód :- zgłoszenie szkody komunikacyjnej – k. 23 i k. 24,

- przyjęcie zgłoszenia szkody – 27 – 28.

Na skutek przedmiotowego zdarzenia w pojeździe powoda uszkodzeniu uległy: pokrywa bagażnika, zderzak tylny, tył samochodu, ściana tylna, podłoga, konstrukcja błotnika, nakładki z tworzywa, zniekształcony został tył pojazdu.

Dowód :- protokół szkody w pojeździe – k. 29 – 30,

W wyniku kolizji uszkodzeniu uległ również znajdujący się w bagażniku laptop marki H. (...) należący do powoda. Usunięcie uszkodzeń laptopa wyceniono na kwotę 1.000 zł. Powód poniósł w tym zakresie koszty wykonania ekspertyzy w wysokości 50 zł.

Okoliczność bezsporna, a ponadto dowód :

- ekspertyza – k. 20, 21,

- faktura VAT z dnia 21 lutego 2009 r. – k. 22.

(...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W. decyzją z dnia 20 grudnia 2012 r. odmówiło przyznania powodowi odszkodowania wywodząc, iż odpowiedzialnym za zaistnienie kolizji jest inny samochód biorący w niej udział, a mianowicie samochód marki F. o nr rej. (...), którego kierowca skutecznie skrócił drogę zatrzymania pojazdu marki O.. Skrócenie drogi zatrzymania pojazdu – jak wskazał ubezpieczyciel – polegało na tym, że mimo zachowania bezpiecznego odstępu od poprzedzającego pojazdu, kierujący nie miał możliwości zatrzymać się przed pojazdem uderzającym w przeszkodę znajdującą się przed nim.

Dowód :- decyzja o odmowie wypłaty odszkodowania z dnia 20 grudnia 2012 r. – k. 28.

Powód odwołał się od powyższej decyzji, wnosząc o wypłatę należnego mu odszkodowania.

Dowód : - odwołanie od decyzji z dnia 10 stycznia 2013 r. – k. 40 – 41.

Pismem z dnia 29 marca 2013 r. pozwany poinformował powoda, iż po przeprowadzeniu analizy sprawy nie znaleziono podstaw do zmiany decyzji przedstawionej w piśmie z dnia 20 grudnia 2012 r.

Dowód : - pismo pozwanego z dnia 29 marca 2013 r. – k. 42.

Na skutek spowodowanego przez M. Z. zdarzenia z dnia 02 października 2012 r. powód poniósł szkodę majątkową z tytułu uszkodzenia pojazdu, której całkowita wartość zamknęła się kwotą 11.400 zł.

Okoliczność bezsporna, a ponadto dowód :

- protokół szkody w pojeździe powoda – k. 29 – 30,

- wycena szkody nr 12. (...) z dnia 09 października 2012 r. – k. 32 – 36.

Pismem z dnia 09 lipca 2013 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty w terminie do 22 lipca 2013 r. łącznej kwoty 12.450 zł tytułem odszkodowania za powstałą szkodę, wskazując, że na kwotę tę składają się następujące należności :

- 11.400 zł – różnica wartości pojazdu przed i po szkodzie (zgodnie z arkuszem ustalenia wartości pojazdu w stanie uszkodzonym stanowiącym załącznik do wyceny nr 12. (...) z dnia 09 października 2012 r.);
- 1.050 zł – koszt naprawy uszkodzonego laptopa H. (...) – 1140.

Powód poniósł w tym zakresie opłatę za list polecony w kwocie 3,80 zł.

Dowód : - wezwanie do zapłaty z dnia 09 lipca 2013 r. – k. 48 wraz z dowodem nadania – k. 49.

W dniu 09 lipca 2013 r. powód złożył w pozwanym zakładzie ubezpieczeń wniosek o niezwłoczne przekazanie akt likwidacyjnych dotyczących przedmiotowej sprawy. W dniu 19 lipca 2015 r. pozwany poinformował powoda, że wniosek zostanie uwzględniony po uiszczeniu opłaty w kwocie 11,50 zł. W dniu 22 lipca 2013 r. powód uiszczył żadaną kwotę, niemniej jednak kopie wnioskowanych akt nie zostały przesłane powodowi.

Dowód : - wniosek z dnia 09 lipca 2013 r. – k. 43,

- korespondencja mail – 44 – 46,

- dowód uiszczenia opłaty – k. 47.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W świetle całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Za wiarygodne Sąd uznał przedłożone przez strony **dokumenty** zarówno prywatne, jak i urzędowe, których autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu, a których prawdziwość i treść w toku postępowania nie została skutecznie zakwestionowana przez żadną ze stron. Skoro zatem również Sąd w toku postępowania nie powziął jakichkolwiek wątpliwości co do prawdziwości dokumentów złożonych przez strony – należało uznać je za materiał dowodowy w pełni wiarygodny i dający pełną możliwość czynienia na jego podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych.

Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd oparł się na wnioskach płynących z pisemnej **opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków i ruchu drogowego J. Z.** Opinię tą Sąd ocenił jako fachową, wyczerpującą, a wnioski w niej zawarte jako szeroko umotywowane i wyprowadzone z poczynionych ustaleń w sposób poprawny logicznie. Biegły J. Z. w sposób szczegółowy, opierając się na dokumentach zebranych w sprawie, w tym dokumentacji fotograficznej pojazdu powoda oraz na zeznaniach świadków i powoda, dokonał analizy uszkodzeń pojazdu marki T. (...), F. (...) i O. (...), ustalając w konsekwencji, iż do uszkodzeń pojazdu marki T. (...) mogło dojść w okolicznościach podanych przez uczestników kolizji z dnia 02 października 2012 r., zaś sprawcą kolizji, w wyniku której doszło do uszkodzenia tyłu pojazdu marki T. (...) był kierowca pojazdu O. (...), który nie zachował należytej ostrożności i nie dostosował prędkości do warunków, w jakich odbywał się ruch. Wnioski swoje biegły J. Z. przekonująco uzasadnił.

Treść opinii tego biegłego koresponduje ponadto z treścią wiarygodnych zeznań świadków i powoda. Sąd miał na uwadze również i to, że przedmiotowa opinia biegłego nie została w jakimkolwiek zakresie zakwestionowana przez strony, w tym w szczególności nie została skutecznie zakwestionowana przez stronę pozwaną. Opinia biegłego nie nasuwała również jakichkolwiek wątpliwości Sądu. Podsumowując powyższe, Sąd uznał, że biegły J. Z. w sposób szczegółowy i rzeczowy wyjaśnił mechanizm powstania szkody w pojeździe powoda i jego adekwatny związek nie tylko z zachowaniem kierującego pojazdem ubezpieczonym w pozwanej spółce – (...), a także wyjaśnił istnienie adekwatnego związku pomiędzy uszkodzeniami T. (...) a uszkodzeniami pojazdu F. (...).

Sąd w pełni podzielił stanowisko biegłego J. Z., iż wszystkie ze stwierdzonych uszkodzeń pojazdu J. K. mogły powstać w dniu 02 października 2012 r. w okolicznościach podanych przez uczestników tejże kolizji.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadków **M. Z. i G. Kantora**. W ocenie Sądu, nie zachodziły uzasadnione wątpliwości co do zgodności zeznań tych świadków z ich najlepszą wiedzą na temat opisywanego zdarzenia. Świadczyli przede wszystkim na okoliczność przebiegu zdarzenia z dnia 02 października 2012 r., mechanizmu powstania uszkodzeń pojazdu powoda, powstałych szkód w przedmiotowym pojeździe oraz w zakresie jednoznacznego wskazania M. Z., jako osoby, która z wyłącznej swej winy spowodowała szkodę w majątku powoda. W tej mierze ich zeznania pokrywały się z treścią dokumentów dołączonych do akt sprawy, które Sąd uznał za wiarygodne oraz rzetelną opinią biegłego J. Z. opartą o ślady materialne i porównanie uszkodzeń pojazdu powoda z uszkodzeniami pozostałych pojazdów, zwłaszcza pojazdu marki F. (...). Ostatecznie zatem Sąd uznał, że zeznania wskazanych świadków nie budziły wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zeznania te cechowały się również spójnością i porządkiem logicznym, przez co Sąd uznał, że w pełni zasługują one na wiarę.

Zeznania świadka **M. D.** nie wniosły co do istoty sprawy ważkich okoliczności. Świadek nie przypominał sobie bowiem przedmiotowego zdarzenia. Wskazał jedynie, że jeżeli jest podany w zaświadczeniu, że likwidował zdarzenie, to znaczy, że tak było. Z uwagi na powyższe, zeznania ww. świadka nie posłużyły w żadnej części do rekonstrukcji stanu faktycznego sprawy.

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się także na przesłuchaniu powoda, uznając jego wypowiedź jako rzeczową, logiczną, znajdującą potwierdzenie w pozostałym zebranym w sprawie materiale dowodowym i za polegającą na prawdzie.

Przechodząc do zagadnień merytorycznych należy stwierdzić, iż od samego początku pozwany konsekwentnie kwestionował okoliczności, w których powstała przedmiotowa szkoda powoda, winę sprawcy szkody, a co za tym idzie kwestionował on w niniejszym postępowaniu zasadę swojej odpowiedzialności. Jednocześnie pozwany nigdy nie kwestionował faktu, że w dniu 02 października 2012 r. samochód, którym kierował M. Z. ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej w pozwanej spółce.

Sąd stanął jednak na stanowisku, że powód bez wątplenia wykazał, iż doszło do powstania w jego majątku szkody w okolicznościach wskazanych przez niego w pozwie. Należało zatem przyjąć zasadę odpowiedzialności gwarancyjnej pozwanego, a to ze względu na winę sprawcy kolizji, z którym łączyła pozwaną spółkę umowa ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej. Powód udowodnił ponadto, że między zachowaniem się sprawcy kolizji, a powstaniem uszkodzeń w jego pojeździe zachodzi adekwatny związek przyczynowy. Fakt nastąpienia szkody nie budził bowiem jakichkolwiek wątpliwości Sądu, nie tylko w świetle wiarygodnych zeznań świadków G. Kantora, M. Z., zeznań powoda, ale także dokumentacji fotograficznej, która znajdowała się w aktach szkody i przede wszystkim opinii biegłego sądowego J. Z.. Sąd zważył, iż szkoda wystąpiła na skutek niedostosowania prędkości pojazdu do warunków w jakich odbywał się ruch i braku zachowania szczególnej ostrożności sprawcy M. Z., który uderzył w stojący pojazd marki F. (...), w wyniku czego ten uderzył przodem w tył pojazdu kierowanego przez powoda. Podstawą do poczynienia takiego założenia była opinia biegłego J. Z., który w sposób logiczny i wiarygodny ustalił, iż wszystkie uszkodzenia pojazdu T. (...) mogły powstać w okolicznościach wskazanych przez powoda w pozwie. Innymi słowy Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw do uznania winy bądź przyczynienia się do kolizji przez prowadzącego pojazd marki F. (...) Kantora.

Odnośnie zaś związku przyczynowego między zdarzeniem a szkodą, Sąd w pełni podzielił stanowisko biegłego J. Z., iż uszkodzenia samochodu powoda mogły powstać w okolicznościach opisywanych w pozwie. Ślady materialne na pojeździe powoda wskazywały bowiem, iż wszystkie stwierdzone w postępowaniu likwidacyjnym uszkodzenia pojazdu powoda mogły powstać w okolicznościach opisanych w pozwie i wynikających z zeznań uczestników zdarzenia tj. G. Kantora, M. Z. i powoda. Analizując dokumentację fotograficzną biegły nie ujawnił śladów, które pozwalałyby wnioskować, że doszło do dwukrotnego zderzenia F. z T.. Biegły w sposób przekonujący wyjaśnił również czym mogło być spowodowane nierównoległe usytuowanie podłużnych osi symetrii F. i T..

Nie ulega zatem wątpliwości, iż uszkodzenia pojazdu powoda stanowiły, w rozumieniu art. 361 § 1 k.c., normalne następstwa przedmiotowego zdarzenia z dnia 02 października 2012 r.

Odnośnie wysokości szkody Sąd przyjął za przyznane twierdzenia powoda wskazane w pozwie, albowiem pozwany w toku postępowania w żaden sposób nie zakwestionował tej wysokości, nie zgłosił żadnych zarzutów, w związku z czym Sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, uznał te fakty za przyznane.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1, 2 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Istotne znaczenie dla ustalenia wysokości szkody, a zatem również odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego ubezpieczyciela ma przepis art. 361 § 2 k.c., statuujący zasadę pełnej kompensacji szkody, a także przepis art. 363 § 1 k.c. stanowiący, że poszkodowanemu przysługuje uprawnienie do wyboru czy naprawienie szkody nastąpić ma przez przywrócenie do stanu poprzedniego, czy przez zapłatę określonej sumy pieniężnej.

Zgodnie z argumentacją wyrażoną w tezie i uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r. (III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51), którą Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela i przyjmuje za własną – odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku.

Stosownie do jednej z podstawowych zasad postępowania cywilnego, a mianowicie obowiązku udowadniania faktów i twierdzeń przez stronę wywodzącą z tychże faktów skutki prawne, określonego w dyspozycji art. 6 k.c., Sąd uznał, iż powód udowodnił wysokość szkody w jego majątku poniesionej w wyniku kolizji z dnia 02 października 2012 r., wskazanej w pozwie łącznie na kwotę 12.832,18 zł.

W oparciu bowiem o twierdzenia powoda wskazane w pozwie, które w żaden sposób nie zostały zakwestionowane przez pozwanego Sąd uznał, że wysokość realnej szkody poniesionej przez powoda w pojeździe marki T. (...) w wyniku zaistniałego zdarzenia wyniosła 11.400 zł. Kwota ta stanowi różnicę pomiędzy ustaloną przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego wartością rynkową brutto uszkodzonego pojazdu powoda (7.000 zł), a wartością rynkową pojazdu nieuszkodzonego, przy uwzględnieniu jego wieku (18.400 zł) – vide : wycena szkody z dnia 09 października 2012 r. – k. 36. Pozwany – jak już wskazano powyżej – w żaden sposób nie zakwestionował wysokości szkody wskazanej przez powoda w pozwie; co więcej, na rozprawie w dniu 16 września 2015 r. zastępca pełnomocnika pozwanego wprost oświadczył, że nie kwestionuje w żadnej mierze wysokości kwoty żadnej pozwem (vide : k. 358). Biorąc to pod uwagę, Sąd uznał te fakty za przyznane przez stronę pozwaną – stosownie do treści art. 230 k.p.c.

W przedmiotowej sprawie poza sporem pozostawała także okoliczność, iż w wyniku zaistniałej kolizji drogowej uszkodzeniu uległ przewożony w pojeździe należący do powoda laptop. Okoliczność ta również nie została w żaden

sposób zakwestionowana przez pozwanego. Ani w sprzeciwie od nakazu zapłaty, ani w jakimkolwiek piśmie czy oświadczeniu złożonym na rozprawie pozwany nie doniósł się do tejże kwestii, dlatego też Sąd uznał ją za przyznaną i bezsporną między stronami. Jak wynika z przedstawionej przez powoda ekspertyzy (vide : k. 20) w urządzeniu zaszła konieczność wymiany obudowy laptopa i zawiasów obudowy matrycy z zamknięciem, zaś związane z tym koszty wraz z kosztem ekspertyzy wyniosły łącznie 1.050 zł.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, że obowiązek odszkodowawczy pozwanego w tym zakresie został jednoznacznie wykazany. Skutkowało to przyjęciem, iż koszt naprawy uszkodzonej rzeczy wynoszący 1.050 zł wchodzi w zakres szkody w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. i zgodnie z dyspozycją art. 822 k.c. ubezpieczyciel był zobowiązany do zrekompensowania powodowi poniesionego z tego tytułu uszczerbku majątkowego, tym bardziej, że – jak już nadmieniono powyżej – pozwany w toku procesu nie kwestionował podstaw swej odpowiedzialności odszkodowawczej w zakresie obowiązku zwrotu powodowi kosztów naprawy uszkodzonego w trakcie kolizji laptopa ani wysokości poniesionej z tego tytułu szkody.

Sąd zwrócił również uwagę, iż pozwany w żaden sposób nie zakwestionował innych poniesionych przez powoda w toku postępowania likwidacyjnego kosztów, a mianowicie kosztów wezwania pozwanego do zapłaty odszkodowania (3,80 zł) i kosztów złożenia wniosku o przekazanie kopii akt sprawy (21,50 zł). Strona powodowa niewątpliwie wykazała za pomocą przedstawionych dokumentów poniesienie ww. kwot, były to kwoty poniesione w związku z toczącym się postępowaniem likwidacyjnym i w ocenie Sądu one również pozostawały w adekwatnym związku przyczynowym z przedmiotową szkodą.

Podsumowując powyższe, należało zatem przyjąć, że J. K. wykazał w niniejszym procesie nie tylko zasadność swojego roszczenia, ale również i to, że roszczenie to pozostawało usprawiedliwione co do wysokości.

W konkluzji, Sąd orzekł na podstawie art. 822 § 1 k.c., 361 § 1 i § 2 k.c., art. 363 § 2 k.c., art. 817 § 1 k.c. i art. 481 § 1 k.c. oraz art. 9 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych – jak w punkcie I wyroku.

Od powyższej kwoty, również w punkcie I wyroku, Sąd zasądził odsetki ustawowe od dnia 06 września 2013 r., tj. od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

O odsetkach tych, w tym odsetkach skapitalizowanych za okres od dnia 04 listopada 2012 r. do dnia 05 września 2015 r., czyli do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu, Sąd orzekł mając na uwadze art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie (ust. 1); w przypadku gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego; w terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania (ust. 2). Nadto, jak wskazuje art. 481 § 1 i 2 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi; jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. (...) Stosownie zaś do art. 482 § 1 k.c., od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwo, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

Biorąc zatem pod uwagę, że powód zgłosił szkodę pozwanemu w dniu 04 października 2012 r., to trzydziestodniowy termin do zapłaty odszkodowania, o którym mowa w cytowanym art. 14 ust. 1, upływał z dniem 03 listopada 2012

r. Całokształt zgromadzonego materiału dowodowego nie doprowadził do ustalenia, że wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności pozwanego albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe. W rezultacie powód był uprawniony do żądania odsetek za opóźnienie (w tym odsetek skapitalizowanych) naliczanych od dnia 04 listopada 2012 r. Z tego względu Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda skapitalizowane odsetki w kwocie 1.356,88 zł, naliczane w wysokości ustawowej od kwoty 12.450 zł od dnia 04 listopada 2012 r. do dnia 05 września 2013 r.

Od sumy należnego powodowi odszkodowania w kwocie 12.475,30 zł, powiększonej o skapitalizowane odsetki w kwocie 1.356,88 zł, tj. łącznie od kwoty 13.832,18 zł, Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu – 06 września 2013 r. – do dnia zapłaty.

Nadmienić przy tym również należy, iż strona pozwana nie zgłaszała jakichkolwiek zastrzeżeń co do wysokości i początkowego terminu naliczania odsetek ustawowych od żądanej kwoty.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie III, IV i V wyroku przyjmując za podstawę prawną treść art. 108 § 1 k.p.c., art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz art. 3 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 z późniejszymi zmianami). Ponieważ powództwo okazało się zasadne w całości, należało uznać, że pozwany przegrał sprawę w całości. Biorąc powyższe pod uwagę należało obciążyć pozwanego wszystkimi kosztami procesu powstałymi w sprawie. Zgodnie z powyższym, w punkcie II wyroku, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 692 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych uiszczonych przez powoda oraz kwotę 2.417 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł w oparciu o treść art. 109 k.p.c. oraz § 2 ust. 1 i § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013 r., poz. 490). Jednocześnie do wysokości należnych kosztów zastępstwa procesowego, zgodnie z wnioskiem powoda, Sąd zaliczył również obowiązującą w dniu wniesienia pozwu i uiszczoną przez powoda opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W punkcie III wyroku Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego kwotę 900,60 zł. tytułem kosztów sądowych poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa, tj. nie opłaconego przez strony w toku postępowania wynagrodzenia biegłego sądowego.

SSR Katarzyna Pilch